
DICHTERBIJ

Gelijke rechten

Marlieke de Jonge, Netwerk Cliëntdeskundigen, Stafmedewerker Empowerment
Lentis

Dit is een absurde samenleving. Apart-lewing lijkt soms een betere omschrijving. In het begin van mijn carrière als 'psychiatrisch patiënt' is **homoseksualiteit** nog een **psychiatrische ziekte**.

Dat zeggen we niet - in en om de GGz hangt het grote zwijgen. Maar als ik 'met de kennis van nu' achterom kijk, zie ik ze: mannen en vrouwen die ik ontmoet heb in het inrichtingen-circuit.

Veel navragen is er niet bij. Ik ben zelfs inmiddels al 57 en er zit veel suïcide tussen.

Inmiddels is de homobeweging in Nederland behoorlijk geëmancipeerd en grotendeels de medicalisering ontgroeid. Gelukkig.

Maar nu komt de grap.

Momenteel voer ik actie voor de ratificatie van het VN-verdrag voor **gelijke rechten van mensen met een beperking**, een psychische beperking bij de prijs inbegrepen. Dat is het relatieve voordeel van erkenning van de realiteit van een psych. handicap in de meeste landen: je hoort tenminste ergens bij.

Principieel heeft niemand er meer een probleem mee, heb ik begrepen. Alleen de kosten zijn een drempel.

Pech voor mijn homoseksuele medeburgers: daar ligt het **Vaticaan dwars**.

Dat betekent dat ik straks als psych.gehandicapte gelijke rechten heb, terwijl 'normale' homo's en lesbo's daar nog naar kunnen fluiten.

Het kan niet waar zijn!

De macht van het ene geloof: de kerk is toch sterker dan die van het andere geloof: de norm van normaal.

Had homoseksualiteit dan toch maar een ziekte moeten blijven? Is de erkenning van een medisch gekleurde afwijking een snellere route naar burgerschap?

No way!

Wat heb je aan rechten als je geen erkenning krijgt voor je bestaan? **Wat heb je aan erbij-horen zonder dat je mag zijn wie je eigenlijk bent?**

Laat je nooit nooit meer zo onteigenen!

Beste medeburger 'anders seksueel geaard', ik ben wel solidair.

Burgerrechten zijn uitsluitend niet te verdedigen.

De kerk zou beter moeten weten.

'Gij zult niet oordelen', staat er ergens in hun heilige boek.

Zij weet wel beter

Gerard Lohuis

Andrea is flink over haar toeren. Sinds enige tijd wordt ze lastig gevallen door een ex-collega met wie ze langere tijd een verhouding heeft gehad. Hun relatie heeft vijf jaar geduurd en wanneer ze er over vertelt, blijkt dat het een spannende relatie is geweest en dat ze helemaal verkikkeld op hem was. Of misschien nog steeds is, maar dat ontkent zij ten stelligste.

Hij heeft een half jaar geleden hun verhouding beëindigd nadat hij verliefd is geworden op een andere vrouw. De scheiding is heftig verlopen en Andrea is nog steeds boos op hem. Ook dat ontkent ze ten stelligste want hoe kan ze nu boos op iemand zijn die haar zo'n hufterige streek heeft geleverd. Zo'n man is het niet waard dat ze 'negatieve energie in hem steekt'. Hij moest eens weten dat hij zo'n geweldige vrouw als zij is, zo maar niet in de steek kan laten. Niet dat zij hem zal straffen, nee hij zal er zelf wel achterkomen dat hij niet deugt. Maar hij moet niet menen dat hij haar ongestraft lastig kan blijven vallen. De huisarts die Andrea heeft aangeraden om hulp bij de geestelijke gezondheidszorg te zoeken, heeft bij aanmelding aangegeven dat Andrea binnenkort voor de rechtbank moet verschijnen omdat deze ex-man haar heeft aangeklaagd vanwege onophoudelijke mailtjes en brieven, waarin zij hem beschuldigt van stalking. De man is het beu en wil dat Andrea hem niet langer lastigvalt.

Tijdens de eerste gesprekken blijkt Andrea een levenslustige vrouw te zijn die haar eigen zaakjes goed regelt. Ze weet wat ze wil met haar leven en ze is er niet van gediend dat iemand bepaalt hoe zij zou moeten leven. Ze is op haar zestiende het ouderlijk huis uit gevlucht om een tirannieke vader te ontlopen die ze tot op de dag van vandaag haat tot op het bot. Geen enkele waardering heeft hij voor haar opgebracht en hij was altijd bezig met zijn eigen werk. Ze heeft zich vanaf het moment dat ze het huis heeft verlaten voorgenomen ook niets meer met haar moeder te maken willen hebben, want zij heeft er niets aan gedaan om haar vader te stoppen. Andrea vindt haar een zielig mens die zichzelf heeft opgeofferd. Het moet gezegd worden dat Andrea via haar universitaire studie zichzelf een schitterende maatschappelijke positie heeft verworven. Overal wordt ze gezien als een succesvolle zakenvrouw, waar ze zich graag op laat voorstaan. Dat heeft haar naast bewondering de nodige conflicten opgeleverd. Niet iedereen is gediend van haar zelfingenomenheid en is bereid om haar blindelings te volgen. Andrea vindt dat ze op eigen kracht en ondanks een waardeloze jeugd, zichzelf heeft ontwikkeld als iemand waar men rekening mee moet houden. Ze verdraagt het niet dat gevoelens van onzekerheid of angst bij haar naar boven komen en reageert daar meteen op als deze gevoelens zich aandienen. Nu is het de vraag of het zinvol is het oude conflict vanuit het verleden te bespreken zodat ze gaat zien hoe ze manieren van reageren heeft ontwikkeld die voortkomen uit haar reactie ten opzichte van haar vader. Ze verdraagt geen autoritaire mannen. Het probleem lost zich al snel op wanneer ik haar vraag hoeveel energie ze er voor over heeft om het probleem met haar ex aan te pakken. Ik vraag haar of ze bereid is te kijken of het met een oud innerlijk conflict van haar zelf te maken heeft. Dat laatste verwijst ze direct naar de prullenbak en het kan alleen maar geopperd worden door een man. Nee, ze heeft er van alles voor over om met haar ex 'af te rekenen'. Door onze gesprekken is ze gaan nadenken en mijn opmerking dat ze een zelfbewuste vrouw is die de regie hoe dan ook in handen wil houden, heeft haar geholpen om zelf de oplossing te bedenken. Via de Rotary heeft ze contact met de huidige werkgever van haar ex, en zij zal op subtiële wijze met hem bespreken hoe hij de relatie met haar heeft beëindigd en op welke wijze hij haar lastig heeft gevallen. Daarmee kan haar ex een verdere carrière binnen het bedrijf wel vergeten. Ze heeft er geen behoefte aan om met mij hierover verder te spreken en is me dankbaar dat ik haar op dit spoor heb gezet. Ik krab me nog eens achter de oren en zie hoe ze met opgeheven hoofd de spreekkamer deur achter zich sluit. Ik wil niet weten hoe dit afloopt.